

Sygn. akt VI Ga 172/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 sierpnia 2013 r.

Sąd Okręgowy w Rzeszowie VI Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Anna Harmata

Protokolant: st. sekr. sądowy Joanna Kościak

po rozpoznaniu w dniu 30 sierpnia 2013 r. w Rzeszowie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa: Wytwórnia (...) S.A.

w S.

przeciwko : (...) Sp. z o.o. w N.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda od wyroku Sądu Rejonowego w Rzeszowie

V Wydziału Gospodarczego z dnia 21 maja 2013 r., sygn. akt V GC 799/13 upr

I. oddala apelację,

II. zasądza od powoda Wytwórni (...) S.A.

w S. na rzecz pozwanego (...) Sp. z o.o. w N. kwotę 600,00 zł (sześćset złotych) tytułem kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

Zarządzenie:

1. Odpis wyroku doręczyć:

- pełnomocnikowi powoda,

- pełnomocnikowi pozwanego.

2. K..7 dni.

3. W braku wniosku o uzasadnienie wyroku akta zwrócić Sądowi Rejonowemu

4. w R..

Sygn. akt VI Ga 172/13

UZASADNIENIE

wyroku z 30 sierpnia 2013 r.

Pozwem z dnia 20 czerwca 2012 r. powód Wytwórnia (...) S.A. w S. wniosła o zasądzenie od pozwanego (...) Sp. z o.o. w N. kwoty 7.359,52 zł wraz

z ustawowymi odsetkami wskazanymi w pozwie oraz kosztami postępowania.

Dla uzasadnienia żądania powód wskazał, iż zlecił pozwanemu wykonanie teflonowania sit filtracyjnych w ilości 90 sztuk. Pozwany wykonał usługę dla 60 sztuk sit, w wyniku sprawdzenia grubości pokrycia okazało się, że jest ono większe niż żądane, a to powodowało niedrożność sit w granicach 40-60 % . W związku z tym, że usługa została wykonana w sposób niezgodny z zamówieniem , a wady były istotne i nieusuwalne powód wezwał pozwanego do zwrotu kosztów przez siebie poniesionych – 7 359,52 zł i ta kwota została objęta przedmiotem żądania pozwu.

W sprzeczności od wydanego w sprawie nakazu zapłaty z dnia 6 sierpnia 2010 r. pozwany wniosł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie kosztów procesu.

Pozwany przyznał, iż zawarł z powodem umowę na wykonanie teflonowania sit. Wskazał, że złożonej reklamacji nie uwzględnił, usługę wykonał prawidłowo, z uwagi na stałą współpracę zaproponował powodowi , iż wykonana dla niego nieodpłatnie poteflonowanie następnej partii sit, co uczynił.

Na rozprawie w dniu 22.10.2012r. pełnomocnik powoda sprecyzował, iż dochodzona kwota stanowi odszkodowanie za poniesioną stratę z tytułu nienależytego wykonania umowy, polegającej na teflonowaniu sit filtracyjnych. Wskazał, iż na dochodzoną kwotę składa się: 4 913,40 zł tj. koszt materiału odpowiadającego 60 szt. sit, zaś pozostała kwota to koszty pracy, prądu i maszyn, które były potrzebne do wyprodukowania sit.

W ustosunkowaniu się do powyższego pełnomocnik pozwanego zaprzeczył nieprawidłowemu wykonaniu umowy, podniósł również zarzut w zakresie wysokości roszczenia , zaprzeczając prawidłowości jego wyliczenia.

Na rozprawie w 21 maja 2013r. pełnomocnik pozwanego jednoznacznie oświadczył, iż kwestionuje powództwo co do zasady i wysokości, kwestionuje, że dzieło zostało przez niego źle wykonane oraz iż wartość szkody jest takiej wysokości.

W ustosunkowaniu się do powyższego pełnomocnik powoda sprecyzował, iż domaga się odszkodowania na zasadzie art. 471 kc wskazując, że zgłoszona reklamacja została przez pozwanego uznana, na co wskazują podpisy przedstawicieli pozwanego, oświadczył, iż nie było potrzeby wykazywania szkody jak i wysokości ponieważ to wprost wynika z uznanej reklamacji.

Wyrokiem z dnia 21 maja 2013r. Sąd Rejonowy w Rzeszowie oddalił powództwo (I) oraz zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę 1217 zł tytułem zwrotu kosztów procesu (II).

W uzasadnieniu powyższego Sąd ten wskazał, iż strony procesu wcześniej przed zawarciem rozpatrywanej umowy związane były węzłem obligacyjnym w tożsamym zakresie oraz że w dniu 27 października 2010 r. powód zlecił pozwanemu wykonanie teflonowania sit. Zawarcie umowy nie było poprzedzone ustaleniami stron co do parametrów jakim winny odpowiadać sita po wykonaniu usługi teflonowania ani też jakimi metodami będzie następował pomiar grubości i że ten parametr ma znaczenie dla zamawiającego. Przed zawarciem umowy strony ustaliły jedynie ilość sit i czas wykonania teflonowania oraz że wykonanie dzieła zostanie poprzedzone złożeniem pisemnego zamówienia – co też się stało. Pozwany nie miał więc świadomości, jaka grubość powłoki teflonowej jest niezbędna z punktu widzenia przydatności sit przez powoda do dalszego użycia. W dniu 23 listopada 2011 r. powód złożył reklamację na wykonane dzieło wskazując, że zostało ono wykonane wadliwie, a wada polega na niezgodną z wymaganiami powoda drożnością sit, jednocześnie nie formułując żądania rękojmiowego, wzywał pozwanego do osobistego stawiennictwa i zajęcia stanowiska w tym przedmiocie. W wyniku przeprowadzonego w siedzibie powoda postępowania reklamacyjnego przedstawiciel pozwanego potwierdził grubość poteflonowania jednego sita w rozmiarach podanych w piśmie reklamacyjnym powoda. W dniu 25 listopada 2011 r. została złożona kolejna reklamacja wraz z żądaniem zwrotu kosztów wadliwego wykonania dzieła i poniesionych z tego tytułu strat, która została rozpoznana negatywnie.

Ostatecznie powód wystawił notę z tytułu poniesionych w związku z wykonywanym dziełem strat i przesłał ją pozwanemu, a w dalszym okresie wezwał do jej zapłaty pismem stanowiącym wezwanie przedsądowe. Wartość szkody została wyliczona przez powoda w dokumencie zwanym kalkulacją strat oraz karcie służbowej, która stanowiła wskaźniki przyjęte do kalkulacji – przy czym pozwany zaprzeczył tak wyliczonej szkodzie.

Powyższy stan faktyczny Sąd Rejonowy ustalił ow oparciu o dowody z dokumentów, zeznania świadków i wyjaśnienia stron składane w pismach procesowych. Sąd dał wiarę w całości zeznaniom świadków albowiem pozostawały one w zasadzie zbieżne z materiałem dowodowym z dokumentów z wyjątkiem zeznań w których świadkowie odwoływali się do rysunków jakie miały stanowić normę w zakresie grubości pokrycia sit teflonem. Jako bez znaczenia dla sprawy Sąd ocenił zeznania dotyczące samej metody pomiaru czy zasad przy tej czynności obowiązującej skoro miały one charakter następczy dla ustalenia parametrów teflonu umówionych przez strony. Z tych samych przyczyn oraz ze względu na brak wniosku o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego pomimo jego potrzeby w sytuacji zaprzeczenia wadliwości wykonania dzieła i zaprzeczenia wartości szkody Sąd oddalił pozostałe wnioski dowodowe zwłaszcza ze świadków jako zbędne dla rozstrzygnięcia sprawy w świetle braku opinii biegłego.

Na podstawie powyższych ustaleń Sąd Rejonowy zważył, iż strony łączyła umowa o dzieło. W ocenie Sądu wykonane przez pozwanego dzieło nie było wadliwe, a przynajmniej powód nie wykazał, aby za rzekomą wadliwość odpowiedzialność ponosił wykonawca. Mając na uwadze rodzaj wad oraz zaoferowany Sądowi materiał dowodowy Sąd ten uznał, że powód po pierwsze nie wykazał istotności wady z punktu widzenia nieprzydatności sit do dalszego użytku, a co więcej nie wykazał, aby od umowy odstąpił bądź zażądał obniżenia ceny jako roszczeń związanych z rękojmą za wady rzeczy. Podstawą zatem oddalenia powództwa z tej podstawy prawnej była poza niewykazaniem rodzaju wady i jej źródła a także jej wartości – okoliczność, iż powód nie skorzystał ze swego uprawnienia tj. nie odstąpił od umowy i nie zażądał zwrotu całej ceny ani też nie zażądał obniżenia ceny jako roszczenia alternatywnego z rękojmi. Z analizy materiału dowodowego nie wynikało, aby powód informował pozwanego o szczególnych warunkach jakie dzieło powinno posiadać, a dokładnie jaka powinna być drożność sita będąca konsekwencją konieczności nałożenia odpowiednio cienkiej warstwy teflonu. W tym zakresie na pozwanym nie mógł ciążyć obowiązek antycypacji przeznaczenia sita czy sposobu jego dalszego wykorzystania przez przyzmat zbyt grubej warstwy teflonu na sitach. Do złożenia zamówienia doszło bez określenia jakichkolwiek parametrów technicznych jakim winno odpowiadać sito po wykonaniu teflonowania. Z literalnego brzmienia zamówienia wynikało, iż dziełem było wyłącznie poteflonowanie sit, a co najwyżej z okoliczności związanych z wiedzą powoda o technologii używanej dotychczas przez pozwanego do wykonywania tego typu prac – parametry teflonowania miały być takie same jak w pracach wykonywanych do momentu spornej umowy. Powód nie wykazał więc ani aby zlecił teflonowanie o określonych parametrach – ponieważ przeczą temu dowody z dokumentów, a zeznania świadków w jakim odwołują się do hipotetycznych rysunków czy wzorców pozostawały niewystarczające dla ustalenia o jakie wzorce chodziło i czy te wzorce zostały zachowane, ponieważ brak było dowodu z opinii biegłego na tę okoliczność – a wiadomości te miały charakter specjalnych. Na wykonawcy dzieła nie spoczywał niczym nieograniczony obowiązek rozpytania zamawiającego o detale dotyczące warunków w których sita będą wykorzystane czy jaką tym razem życzą sobie zamawiający grubość teflonu. W świetle treści art.471 kc wierzyciel (powód) powinien udowodnić zarówno przesłanki odpowiedzialności odszkodowawczej (szkoda; niewykonanie, nienależyte wykonanie zobowiązania; związek przyczynowy), jaki i wysokość szkody. Powód nie wykazał, po pierwsze szkody i jej wysokości a po wtóre istnienia związku przyczynowego pomiędzy zachowaniem pozwanego a szkodą. Nie wykazał również szkody i jej wysokości. Przedstawiona przez powoda kalkulacja szkody nawet z odwołaniem się do określonych wskaźników posiadała wyłącznie walor dokumentu prywatnego, a zatem oświadczenia strony; w żadnej mierze na jej podstawie nie można było ustalać wiadomości specjalnych jakimi były realne straty powoda. Wyliczenie szkody przez powoda poza tym, że dla Sądu nieweryfikowalne było także niezrozumiałe. Wartość szkody była również wiadomością specjalną, która w sytuacji zaprzeczenia wymagała zaoferowania dowodu z opinii biegłego na tę okoliczność.

Apelację od powyższego wyroku złożył powód, zaskarżając wyrok ten w całości i zarzucając mu :

1. naruszenie przepisu art. 233 § 1 kpc, co w konsekwencji doprowadziło do błędu w ustaleniach faktycznych polegającego na przyjęciu, wbrew treści zeznań świadków, że pomiędzy stronami nie zostały określone parametry

grubości pokrycia teflonem dostarczonych przez powoda sit oraz przez przyjęcie, że powód nie udowodnił szkody oraz jej wartości,

2. naruszenie przepisu art. 328 § 2 kpc przez brak uzasadnienia, dlaczego Sąd odmówił wiarygodności mocy dowodowej zeznaniom świadków dotyczących rysunków, które miały określać normę w zakresie grubości pokrycia teflonem, zwłaszcza, że faktowi temu nie zaprzeczył sam pozwany,

3. naruszenie przepisu art. 207 kpc w zw. z art. 217 kpc oraz art. 230 kpc przez ich niezastosowanie i w konsekwencji przez uwzględnienie spóźnionych twierdzeń pozwanego dotyczących kwestionowania szkody oraz jej wysokości,

4. błędną wykładnię art. 354 § 2 kc oraz niezastosowanie art. 354 § 1 kc przez przyjęcie, że cała odpowiedzialność za wykonanie zobowiązania w sposób zgodny z jego celem oraz ustalonymi zwyczajami spoczywa na wierzycielu.

W związku z powyższym powód wniósł o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku polegającą na zasądzeniu od pozwanego żądanej kwoty, ewentualnie:
2. uchylene wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania,
3. zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych przy uwzględnieniu kosztów postępowania apelacyjnego.

W uzasadnieniu apelacji powód wskazał, iż niewłaściwe są ustalenia Sądu dotyczące braku uzgodnień stron co do parametrów jakim powinny odpowiadać sporne sita po wykonaniu usługi teflonu. Czyniąc ustalenia w tym zakresie Sąd Rejonowy pominął zakres zeznań świadka J. P., który potwierdził, iż grubość teflonu miała wynosić od 8 do 12 mikronów, a zeznania te znajdują potwierdzenie w zeznaniach również wszystkich pozostałych świadków.

Niewłaściwe, zdaniem apelującego, były też ustalenia Sądu w kwestii nie wykazania przez powoda szkody oraz jej wysokości. Na podstawie bowiem okoliczności przedmiotowej sprawy stwierdzić należało, iż powód poniósł szkodę jako wartość nie nadających się do użytku sit, a wartość ta została przedstawiona w oparciu o kalkulację strat, stanowiącą dowód w tej sprawie. Dowód ten nie został zakwestionowany przez stronę pozwaną, a oświadczenie pełnomocnika pozwanego złożone na ostatniej rozprawie należy uznać za spóźnione. Szkada została spowodowana nienależytym wykonaniem zobowiązania przez pozwanego, polegającym na naniesieniu zbyt grubej warstwy teflonu, co spowodowało niedrożność sit, to z kolei wynikało z notatki technicznej, podpisanej przez pozwanego z dnia 24.11.2010 r. oraz zeznań świadków. Stąd też udowodniony został fakt istnienia związku przyczynowego pomiędzy szkodą, a nienależytym wykonaniem zobowiązania. Nienależyte wykonanie zobowiązania potwierdził świadek pozwanego J. P., który stwierdził, że zgodnie z pomiarami poczynionymi u powoda na spornej partii sit, warstwa teflonu była zbyt gruba. Okoliczność, iż pokrycie sit miało grubość 15,2-19,6 mikrometrów potwierdził również świadek G. J., a kolejny świadek A. M. zeznał, iż wymagania co do powłoki i jej grubości nie zmieniły się i miały wynosić 8 mikrometrów, a pozwany wiedział o tych wymaganiach. Zeznania w/w świadków, w ocenie apelującego potwierdzały, iż strony uzgodniły parametry grubości powłoki teflonowej oczekiwanej przez powoda oraz iż pozwany wykonał zamówienie w sposób nienależyty, przekraczając normę dwukrotnie. Również przy założeniu, że strony nie uzgodniły norm powłoki teflonowej, pozwany nie powinien pokrywać sit w sposób dowolny, tym bardziej, że działania pozwanego spowodowały niedrożność, narażając powoda na szkodę. Tym samym ustalenia Sądu dotyczące braku świadomości pozwanego co do grubości powłoki teflonowej zamówionej przez powoda należało uznać za błędne. Ponieważ sita zostały pokryte powłoką dwukrotnie grubszą niż wskazuje norma i treść zamówienia, powód poniósł szkodę co najmniej w wysokości wartości niedrożnych sit, a wartość szkody poniesionej przez powoda w związku z nienależytym wykonaniem przez pozwanego dzieła została przedstawiona pozwanemu w kalkulacji strat, pozwany nie kwestionował wysokości wyliczeń powoda, zaś twierdzenia pozwanego na posiedzeniu w dniu 21.05.2013 r. należało uznać za spóźnione.

Sąd Okręgowy zważył co następuje;

Apelacja powoda nie jest uzasadniona.

Strona powodowa roszczenie objęte żądaniem pozwu oparła na treści art. 471 kc, dochodząc odszkodowania z tytułu nienależytego wykonania umowy.

Właściwie więc Sąd Rejonowy przyjął, iż dla skuteczności złożonego pozwu, powód winien był wykazać po pierwsze - niewykonanie lub nienależyte wykonanie zobowiązania, po drugie - istnienie szkody i jej wysokość, po trzecie - związek przyczynowy pomiędzy szkodą, a nienależytym wykonaniem zobowiązania.

Właściwie też Sąd Rejonowy przyjął, iż w/w przesłanki nie zostały przez powoda wykazane. Zgodnie ze stanowiskiem tegoż Sądu, ciężar udowodnienia powyższych okoliczności spoczywał na powodzie i Sąd Okręgowy przyjęcie powyższego rozkładu ciężaru dowodu jako zgodnego z treścią art. 6 kc podziela.

Apelujący zarzucił, iż Sąd ten poczynił błędne ustalenia w zakresie okoliczności stanowiących przesłanki dla zastosowania w/w normy prawnej. Innymi słowy zarzucił, iż Sąd Rejonowy winien przyjąć po pierwsze istnienie szkody – wykazanie przez powoda szkody, po drugie istnienie – wykazanie nienależytego wykonania zobowiązania przez pozwanego i po trzecie istnienie – wykazanie związku przyczynowego pomiędzy ustaloną szkodą, a ustalonym nienależytym wykonaniem zobowiązania.

Wbrew twierdzeniom apelującego Sąd Rejonowy prawidłowo ustalił, że w/w przesłanki nie zostały wykazane.

Przedmiotem rozpatrywanego zobowiązania było zlecenie pozwanemu przez powoda teflonowania sit, przy czym konkretne kryteria i sposób w jaki sita te miały być pokryte teflonem istotnie nie został zawarty w pisemnie sporządzonym zleceniu. Świadek J. P. wprawdzie zeznał, iż pozwany wykonywał już teflonowanie na rzecz powoda, grubość pokrywy teflonu była pozwanemu znana i wynosiła 8-12 mikronów (k- 85-86), normy wskazane przez świadka J. P. nie znalazły jednak jednoznacznego odzwierciedlenia w zeznaniach pozostałych świadków. G. J. wskazał bowiem normę: 7-9 mikronów, odwołując się do przekazanych powodowi rysunków, których nie przedłożono do akt sprawy, a słuchany kolejno świadek A. M. wymogi dotyczące teflonowania sit określił jako: siatka ma być obustronnie poteflonowana na grubość 8 mikrometrów z jednej strony 8 i z drugiej strony 8, jednocześnie wskazując, iż pozwany wiedział o tych wymaganiach, bo tę usługę wykonywał wiele razy i do zamówienia był dołączony rysunek z wymaganiami, a w kolejnych zamówieniach powoływano się na warunki z poprzedniego zamówienia. Do akt sprawy, jak słusznie podkreślił Sąd Rejonowy, nie przedstawiono jednak rysunków, z których to miały wynikać normy zlecenia i do których odwoływali się świadkowie.

Nawet jednak jeżeli przyjąć, zgodnie z sugestią apelującego, iż grubość teflonu winna wynosić, jak zeznał świadek (...) mikronów, to dla wykazania nienależytego wykonania zobowiązania przez stronę pozwaną powód winien był wykazać, iż sposób zateflonowania przedmiotowych 60 sit istotnie przekroczył tę normę.

Oceniając niniejsze Sąd Rejonowy przyjął, iż okoliczność ta przez powoda nie została należyście wykazana, co apelujący zakwestionował.

Otóż w ocenie Sądu Okręgowego Sąd Rejonowy w tym zakresie poczynił prawidłowe ustalenia dokonując oceny zgromadzonych w tym przedmiocie dowodów w sposób mieszczący się w przysługującej mu ich swobodnej, ale nie dowolnej ocenie. Również w ocenie Sądu Okręgowego dokonanej w tej mierze nie było wystarczającym było przedłożenie arkusza wyników badań z dnia 22.11.2010 r. z powołaniem się na treść zeznań złożonych przez świadków w toku sprawy. Słuchany w sprawie świadek J. P. nie potwierdził bowiem prawidłowości danych przyjętych w arkuszu wyników badań, stwierdził on w swych zeznaniach jedynie, iż my u siebie mierzyliśmy grubość pokrycia teflonem specjalnym przyrządem do mierzenia grubości teflonu i według naszej kontroli sita zostały pokryte teflonem prawidłowo, natomiast u nich na przyrządzie o którym zeznawalem wykazywało, że warstwa teflonu jest za gruba.

Świadek ten w swych zeznaniach potwierdził więc jedynie iż na przyrządzie, którym posługiwał się powód wynik sposobu teflonowania wskazywał na zbytnią grubość pokrycia teflonem, jednocześnie jednak świadek zeznał, iż na

urządzeniu którym dysponował pozwany grubość teflonu była prawidłowa. Z zeznań tego świadka brak więc podstaw do wywiedzenia, jak chciał apelujący, iż świadek potwierdził, iż istotnie – obiektywnie grubość pokrycia teflonem przekraczała uzgodnioną normę. Świadek bowiem wyraźnie w swych zeznaniach powołał różnicę pomiędzy wynikiem badania uzyskanym przez powoda na urządzeniu powoda i pozwanego na urządzeniu pozwanego. W kontekście tych zeznań koniecznym więc było, jak przyjął to prawidłowo Sąd Rejonowy, przeprowadzenie dowodu, który w sposób obiektywny potwierdziłby wynik grubości powłoki teflonowej, wskazany w arkuszu wyniku badań, a ściślej wykazałby jaką grubość powłoki teflonowej w rzeczywistości posiadało przedmiotowe 60 sit., tym bardziej, iż jak zeznał świadek P., przedmiotem badania podczas przeprowadzanej reklamacji było tylko jedno sito i niniejsze nie zostało zaprzeczone przez żadnego z kolejnych świadków. W tym zakresie koniecznym był więc dowód z opinii biegłego, bądź instytutu, w toku którego po pierwsze dokonano by pomiaru grubości warstwy teflonowej na sitach (wobec rozbieżności wyniku niniejszego na urządzeniu którym dysponował powód i którym dysponował pozwany), ewentualnie który potwierdziłby prawidłowość pomiaru jednego bądź drugiego urządzenia, a następnie stwierdził, czy dokonane pokrycie, zważywszy na grubość pokrywy i sposób pokrycia jest prawidłowe czy nie, również w kontekście wskazanych przez świadków, w tym J. P. norm; stanowiąc należyte bądź nienależyte wykonanie zobowiązania. Zważywszy na powyższe brak było podstaw dla podzielenia kolejnego zarzutu apelacji, a to błędnej wykładni art. 354 § 2 kc oraz niezastosowania art. 354 § 1 kc.

Odnosząc się do dalszych zarzutów apelacji, to Sąd Okręgowy podziela również osąd Sądu Rejonowego, co do braku wykazania szkody i jej wysokości.

Otóż i w tej mierze brak podstaw dla podzielenia zarzutów apelacji, w tym w zakresie naruszenia przepisu art. 207 kpc w zw. z art. 217 kpc oraz 230 kpc.

W realiach niniejszej sprawy powód zobowiązany był do wykazania wszystkich przesłanek z art. 471 kc. Podstawę tą powód wskazał na rozprawie w dniu 22.10.2012 r., gdzie stwierdził, iż dochodzona kwota 7.359, 52 zł stanowi odszkodowanie za poniesione straty z tytułu nienależytego wykonania zobowiązania, powołując się w tej mierze na wyliczenie w kalkulacji strat z dnia 24.11.2010 r. Na tej rozprawie, ustosunkowując się do powyższego, pełnomocnik pozwanego zgłosił zarzut co do wysokości roszczenia, wskazując nieprawidłowość sposobu wyliczenia. Na rozprawie w dniu 21.05.2013 r. pełnomocnik pozwanego podtrzymał dotychczasowe stanowisko, kwestionując wartość szkody.

Fakty przyznane należy interpretować w świetle pełnego stanowiska strony w toku całego postępowania stosownie do treści art. 230 kpc, a w niniejszej sprawie nie było podstaw do przyjęcia, iż strona pozwana nie wypowiedziała się do twierdzeń strony przeciwnej i Sąd mając na uwadze wynik postępowania mógł fakt wysokości szkody – 7.359,52 zł uznać za przyznany. Brak było podstaw ku temu również mając na uwadze uregulowanie zawarte w art. 207 kpc i art. 217 kpc, stanowisko strony pozwanej w rozpatrywanym zakresie stanowiło bowiem wynik aktualnego bieżącego stanowiska strony powodowej, sprecyzowanego na rozprawach w dniu 22.10.2012 r. i 21.05.2013 r. Podkreślić należy, iż pełnomocnik powoda, po oświadczeniu pełnomocnika pozwanego na rozprawie w dniu 21.05.2013 r. w zakresie zakwestionowania wartości szkody stwierdził, ustosunkowując się do niniejszego merytorycznie, iż nie było potrzeby wykazywania szkody jak i wysokości ponieważ to wprost wynika z uznanej reklamacji.

Otóż z tym stanowiskiem nie można się zgodzić, przeprowadzone postępowanie dowodowe nie pozwoliło na stwierdzenie, iż istotnie reklamacja została uznana, a tym samym został przez pozwanego uznany fakt nienależytego wykonania zobowiązania, szkody oraz jej wysokości. Na przyjęcie niniejszego nie pozwoliły zebrane dowody zarówno pisemne jak i zeznania świadków.

Z dowodów pisemnych nie wynika, aby nastąpiło uznanie reklamacji, co do całości przedmiotu zamówienia, zwłaszcza w świetle zeznań świadka J. P.. Sporządzony protokół reklamacyjny z dnia 25.11.2010 r. został zakwestionowany pismem pozwanego z dnia 30.11.2010 r., w którym wyraźnie stwierdzono, iż sita zostały wykonane zgodnie z procesem technologicznym jak w poprzednich dostawach. Zawarte w piśmie powoda z dnia 6.12.2010 r. żądanie zapłaty kwoty objętej żądaniem pozwu nie zostało uznane również pismem pozwanego z dnia 10.11.2011 r.

Sąd Okręgowy podziela stanowisko Sądu Rejonowego, iż dowody przedłożone na okoliczność wykazania wysokości szkody w postaci kalkulacji strat z 24.11.2010 r. i karty służbowej z dnia 28.09.2010 r. nie były wystarczające i również w tej mierze właściwym była opinia biegłego, przynajmniej dla potwierdzenia i weryfikacji prawidłowości stanowiska powoda co do wysokości szkody zawartego w przedłożonej dokumentacji.

Sąd też orzeczone jak w sentencji na mocy art. 385 kpc (I). O kosztach postępowania orzeczono na zasadzie art. 98 kpc, 108 § 1 kpc i § 13 ust. 1 pkt. 1 w zw. z § 6 pkt 4 rozporządzenia MS z dnia 28.09.2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.

Zarządzenie:

- 1) odpis uzasadnienia doręczyć pełnomocnikowi powoda
- 2) po dołączeniu zpo od w/w akta zwrócić SR w Rzeszowie